

Kolodvorska 13
1000 Ljubljana
Slovenija
T: +386 1 239 22 13
F: +386 1 239 22 16
E: info@kinodvor.org
www.kinodvor.org

Kinodvor.
Mestni kino.

LETO KINA - RAZSTAVE

V okviru projekta Leta kina se bo v letu praznovanja od jeseni 2013 do jeseni 2014 z različnimi partnerji projekta zvrstilo večje število razstav.

2013

[Kino paradiz - Utrinki iz zlatih časov kinematografov v Ljubljani](#), od 19. avgusta do 13. oktobra 2013
[Kolodvorska ulica - od popotništva do kina](#), od 9. septembra do 5. oktobra 2013
[Kino-izložba v veleblagovnici Nama](#), od 15. septembra do 15. novembra 2013
[Peter Kocjančič, Slovenski filmski plakat](#), od 19. septembra do 7. novembra 2013
[Kinodvor 90 - od najrazkošnejšega kinogledališča na Balkanu do mestnega kina](#), od 15. oktobra do 1. decembra 2013
[Kinodvor. Mestni kino. Prvih pet let](#), od 9. decembra 2013 do 24. januarja 2014

2014

[Moj kino](#), od 25. januarja do 13. februarja 2014
[Nostalgija](#), od 30. januarja do 30. aprila 2014
[Kinosloqa. Retrosex. Plakati erotičnih filmov](#), od 14. februarja do 16. marca 2014
[Mednarodni filmski festival Kino otok – Isola Cinema 2004–2014](#), od 16. do 30. maja 2014

Kino paradiž – Utrinki iz zlatih časov kinematografov v Ljubljani**od 19. avgusta do 13. oktobra 2013**

Kinodvor. Galerija

avtor besedil in izbor fotografij: Klemen Žun**ostali sodelujoči:** Nika Gričar, Jožica Šparovec, Andreja Zupanec Bajželj.

Razstava obiskovalca popelje v izgubljeni čas nekdanjega kino dogajanja. Z izbranimi fotografijami številnih fondov iz zbirke fotografij Muzeja novejšje zgodovine Slovenije znova odpiramo vrata v prostore nekdanjih kinodvoran, občudujemo slavnostne premiere, se prepuščamo kinematografskim dosežkom, kukamo v zakulisja operaterskih kabin in ob drugih utrinkih občutimo nekdanjo moč in čarobnost kinematografov.

Razstavo je prijazno omogočil Muzej novejšje zgodovine Slovenije, ki je zanjo posredoval fotografije.

Fotografija: Marjan Ciglič, 1965, Muzej novejšje zgodovine Slovenije.

Kolodvorska ulica – od popotništva do kina**od 9. septembra do 5. oktobra**

Slovanska knjižnica, Center za domoznanstvo in specialne humanistične zbirke Mestne knjižnice Ljubljana, Einspielerjeva 1, Ljubljana.

avtorja razstave: Gašper Hudolin in Matjaž Bizjak**ostali sodelujoči:** Klemen Žun in Kinodvor, Zgodovinski arhiv Ljubljana, Muzej novejšje zgodovine Slovenije, RTV Slovenija, arhitekt Zoran Kreitmayer in ZPIZ, Slovenske železnice – Železniški muzej Slovenije, Jasmina Premrl iz IBM Slovenija in drugi.

Z razstavo Slovanska knjižnica - Center za domoznanstvo in specialne humanistične zbirke iz svojih bogatih gradiv predstavlja nekdanjo podobo in kulturno dediščino ljubljanskih ulic in trgov, pospremljeno s kolažem sodobnih fotografij. Skozi razstavo si bo moč ogledati in prebrati marsikaj o zgodovini ljubljanske ulice, ki se imenuje po bližnjem kolodvoru, poleg drugih ustanov, ki domujejo na njej, pa bo omogočala tudi vpogled v zgodovino ljubljanskega kina - današnjega mestnega kina Kinodvor, ki letos obeležuje 90. obletnico nastanka.

Fotografija: Marjan Ciglič, 1975, Muzej novejšje zgodovine Slovenije.

Kino-izložba v veleblagovnici Nama

Od 15. septembra do 15. novembra 2014
veleblagovnica Nama v Ljubljani in Škofji Loki

V izložbi veleblagovnice **Nama v Ljubljani in Škofji Loki** se jeseni predstavlja **Kinodvor**. **Kino-izložba** je eden od dogodkov, ki bodo v sezoni 2013/2014 pod skupnim imenom **Leto kina – Kinodvor 90** – leto kina in filma obeležili 90-letnico delovanja kinematografa na Kolodvorski 13. Na lokaciji današnje veleblagovnice Nama, kjer je že leta 1908 gostoval prvi letni kino v Ljubljani, tako lahko obiskovalci izvedo zanimivosti o zgodovini kina in o tem, kakšnem je mestni kino danes.

Peter Kocjančič, Slovenski filmski plakat**od 19. septembra do 7. novembra**

NLB Galerija Avla, Trg republike 2, Ljubljana

avtorica razstave: Metka Dariš**organizator razstave:** Emzin, Zavod za kreativno produkcijo**v sodelovanju z:** Narodna in univerzitetna knjižnica, Slovenska kinoteka in Kinodvor**s podporo:** Ministrstvo za kulturo RS

Filmski plakat **Polet okoli sveta** (*Der Flug um den Erdball*, Willi Wolff, Nemčija, 1925)

oblikovanje: Peter Kocjančič, hrani: NUK Razstava

Razstava predstavlja redko videne in manj znane, a nadvse dragocene slovenske filmske plakate iz 20. let prejšnjega stoletja, ki jih hranijo v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani. Njihov avtor je grafični oblikovalec in fotograf **Peter Kocjančič** (1895 – 1986), ki se je svojimi kasnejšimi deli v zgodovino slovenskega grafičnega oblikovanja zapisal kot pionir uporabe fotografije. Plakati še danes opravljajo svojo prvotno nalogo: prenašajo informacije, nagovarjajo in vabijo ter s tem pripovedujejo zanimivo zgodbo o kinu, o filmskem programu in načinu komunikacije z obiskovalci. Ob tem pa nudijo vpogled v razvoj in razpon Kocjančičeve nastajajoče oblikovalske govornice in vpliv, ki ga je nanju imela tedanja razvijajoča tehnologija tiska plakatov.

Kinodvor 90: od najrazkošnejšega kinogledališča na Balkanu do mestnega kina**Od 15. oktobra do 1. decembra**

Kinodvor.Galerija

vsebinska zasnova razstave: Koen Van Daele, Metka Dariš, Nika Gričar, Klemen Žun**koordinacija in priprava:** Nika Gričar**oblikovanje:** Andraž Filač

Razstava obeležuje 90. obletnico delovanja kinematografa na Kolodvorski ulici, od njegove prve otvoritve kot kina Ljubljanski dvor do današnjega mestnega kina Kinodvor. Z izbranim gradivom, kot so fotografije, članki, filmski plakati in dokumenti, ki smo jih zbrali v teku projekta, bo razstava obiskovalcu osvetlila bogato in pestro zgodovino kina, ki je doživel marsikatero spremembo svojega imena in raznolikega filmskega programa, vrsto prenov dvorane in številne tehnološke pridobitve. Oživili bomo dvajseta leta, ko se je kot prvi elitni kino ponašal s premierami kakovostnih filmov evropskih in ameriških avtorjev, spoznali filmski program druge svetovne vojne in sovjetski vpliv po njej, se muzali ob nastanku prvega erotičnega kina v Jugoslaviji ter zajadrali v poosamosvojitveno obdobje s prvim umetniškim kinematografom in prvim pravim mestnim kinom, ki danes predstavlja živo filmsko središče ter prostor za prikazovanje kakovostne in raznovrstne filmske ponudbe.

Kinodvor. Mesni kino. Prvih pet let.

Od 9. decembra 2013 do 24. januarja 2014
Kinodvor. Galerija.

Razstava fotografov Nade Žgank in Domna Pala.

Mednarodni filmski festival Kino otok – Isola Cinema 2004 - 2014

Fotografska razstava

»Based on a true story« / Po resničnih dogodkih

Kinodvor. Galerija, Ljubljana, 16.–30. maj 2014 in od 11. junija dalje
Galerija Salsaverde, Izola, 3.–9. junij 2014

Produkcija in organizacija razstave: Javni zavod Kinodvor, zanj: Nina Peče
Vsebinska zasnova razstave: Nina Peče, Koen Van Daele, Lorena Pavlič, Tanja Hladnik
Koordinacija in priprava: Irena Plešivčnik, Tanja Žohar
Jezikovni pregled: Mojca Hudolin
Oblikovanje razstavnih panojev: Andraž Filač
Slikovno in drugo gradivo: Kino Otok – Isola Cinema, Kinodvor. Mestni kino, zasebni arhivi

Fotografije: Bojan Bojanič, DZMP Luksuz produkcija, Natalie Harris, Nina Krivec, Igor Mašera, Sanja Matković, Marko Ocepek, Domen Pal, Miha Peterlič, Martin Podrzavnik, Lev Predan Kowarski, Jože Rehberger Ogrin, Dado Savič, Tina Smrekar, Dino Škorja Jugovac, Tomaž Varlec, Jernej Vavpetič, Jaka Vavpotič, Tomaž Zupan, Nada Žgank

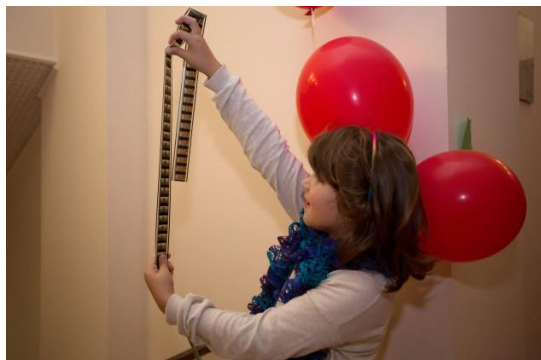

Moj kino – razstava za otroke

od 25. januarja do 13. februarja 2014

Kinodvor. Galerija.

Kako deluje kino? Kdo dela v njem? Kako težek je filmski projektor? Kako postanem kino operater?

V času Bobrov bo v Kinodvorovi Galeriji odprta razstava, ki bo otrokom približala zgodovino in pomen kina. Izhod iz dvorane vas vodi prav mimo Galerije, zato vam svetujemo, da si po ogledu filmov vzamete nekaj minut časa za ogled razstave.

Nostalgija – Fotografska razstava

Svetovna premiera!

Tarkovsky's Nostalghia – The Journey Within

od 30. januarja do 30. aprila 2014

Jakopičevo sprehajališče, park Tivoli

avtorica fotografij Deborah Beer

© Archivio Fotografico Cinemazero Images – Gideon Bachmann Fund

kustos Riccardo Costantini

v sodelovanju z Gideonom Bachmannom, Raffaello Canci in Marianito Santarossa

organizator Kinodvor

Photo by Deborah Beer - © Cinemazero Images (Pordenone - Italy)

»Kamorkoli prideš, vedno iščeš svojo dušo.«

- Andrej Tarkovski

»Skoraj sto še nikoli videnih fotografij, ki jih je na snemanju mojstrovine Andreja Tarkovskega, filma Nostalgija (1983), posnela angleška fotografinja Deborah Beer (1950–1994), prihaja iz zbirke Gideona Bachmanna, ki jo hrani arhiv Cinemazero Images (Pordenone, Italija).«

Popotovanje skozi dušo filmskega poeta. Razumeti osupljivo umetnost Andreja Tarkovskega. Fascinantni megla in para, cesta in ogenj, zapuščeni kraji in intimne sobe ... Eno najbolj evokativnih del v zgodovini filma skozi ostro oko velike fotografinje.«

- Riccardo Costantini, kustos

V okviru razstave vas v marcu vabimo na pogovor z Gideonom Bachmannom, ki bo potekal v Kinodvoru po projekciji filma Nostalgija, in na ogled filmov Andreja Tarkovskega v Slovenski kinoteki. Podrobnosti o programu najdete na spletnih straneh Leta kina (www.kinodvor.org/leto-kina/).

Vse se je začelo ob spominu na devet desetletij kina na Kolodvorski ulici. Ponudba Turizma Ljubljana, da na prestižno lokacijo Jakopičevega sprehajališča v Tivoli pripeljemo nekaj filmskega, smo sprejeli s ponosom, saj gre za eno naših najbolj množičnih in časovno najdaljših intervencij kina in filma v družbeno in kulturno okolje mesta. Ponudba italijanskih partnerjev za svetovno premiero Nostalgije pa je bila naravnost enkratna. Po našem mnenju zlasti zato, ker gre za očarljivo alegorijo, ki prepleta spomin in večnost; odmeven mednarodni dogodek; ker je Tarkovski v Sloveniji kult; ker je bila filmska klasika Nostalgija pripeljana v Slovenijo in prikazana prav ob otvoritvi novega art kina Kinodvor pred desetimi leti; in tudi zato, ker je lahko navdih mestu, da zaživi večno v filmskih podobah in ljudem, da počnejo to, kar imajo najraje. Zato Ljubljani njen kino to razstavo poklanja, da na svoje filmske sanje ne bi pozabila in bi jih čim bolj ambiciozno uresničevala tudi v prihodnje.

O razstavi

Fotografinja Deborah Beer

Zbirka Gideona Bachmanna

Film Nostalgija

Andrej Tarkovski

O razstavi

29. oktobra 1982 je Gideon Bachmann v svojo zvesto beležko zapisal: »Jezen, ker Deborah ni mogla dobiti službe pri filmu Tarkovskega in jo je namesto nje dobila gdč. Eder.«

Vendar pa je Deborah Beer bila v Bagni Vignoni od 1. do 8. novembra 1982 (kakor je Bachmann natančno zapisal), ko je Andrej Tarkovski snemal Nostalgijo, filmu pa je sledila tudi, ko so snemanje preselili v Rim med 17. in 19. novembrom. 25. novembra je Gideon Bachmann intervjuval ruskega režiserja na setu.

»26. novembra so Zrcalo Tarkovskega prikazali v Cineforumu v Rimu, na Via Monteverde 57A, kjer se tisti, ki je bil povabljen, ni pojavil.«

Nostalgija je bila predstavljena v Cannesu 16. maja 1984 ob 17. uri. Osvojila je Grand Prix du Cinéma de Création skupaj z **Denarjem** Roberta Bressona in nagrado FIPRESCI, naslednje jutro pa je Bachmann Tarkovskega spet in zelo intenzivno intervjuval v hotelu Carlton ob prisotnosti protagonista filma, Olega Jankovskega. Ko je Bachmann material, ki ga je posnel, ponudil nekaterim revijam (angleški Sight and Sound je objavil njegovo poročilo o snemanju **Nostalgije**, švedska revija Chaplin pa dolgi intervju iz Cannes), je s seboj prinesel tudi fotografije, ki jih je posnela njegova žena Deborah Beer. To razloži, zakaj je pogosto privolila, da le delno pokrije prizorišče snemanja, tudi kadar ni bila uradna fotografinja, saj je vedela, da se lahko zanese na končno prodajo fotografij prek svojih agentov v Rimu in Parizu.

Fotografije na razstavi zato ne govorijo le o filmu ali njegovem zakulisju, pač pa o celotnem sistemu, ki se je v tistih letih vrtel okoli filmskega sveta, pa ne le v Italiji. Izkušnja fotografije na setu je Deborah Beer omogočila, da je ujela vrhunce dela velikih mojstrov, ki jih je srečala, ter jim za razliko od uradnega zagotovila alternativni pogled, ki je bralcem nudil vpogled v filmski svet. Če pogledamo profesionalno in zasebno zvezo med Deborah Beer ter metodičnim in bistroumnim reporterjem Gideonom Bachmannom, je jasno, kako je njuna strast in zaveza lahko razkrila globlje vidike snemanja filmov, s katerimi sta se ukvarjala vse življenje in ki jih danes, zahvaljujoč fotografskemu arhivu Cinemazero Images, javnost lahko znova odkrije in v njih uživa.

Fotografinja Deborah Beer

Deborah Imogen Beer se je rodila v Angliji 13. maja 1950. Enaindvajsetletna se je preselila v Italijo in se posvetila fotografiji ter zelo zgodaj začela fotografirati na področju filma. Po nekaj letih fotoreporterstva na številnih prizoriščih snemanj jo je Pasolini povabil, da ga spremlja na setih njegovih zadnjih filmov, vključno s **Salò ali 120 dni Sodome**, kjer je bila edina uradna fotografinja. V posnetkih režiserjev med delom je Deborah Beer združila zanimanje za film in svojo staro ljubezen do ljudi in portretov. Njene fotografije niso posnete le za profesionalno rabo ali promocijo filma, pač pa na zaseben način predstavljajo njeno fascinacijo z ljudmi, ki počnejo to, kar imajo najraje. Poročena je bila z Gideonom Bachmannom, ki jo je predstavil mnogim filmskim zvezdam tistega časa in zbral vse njene fotografije. Pogosto se spominja, kolikokrat je iz smeti rešil posnetke, ki jih je Deborah – pri svojem delu je bila tako impulzivna kot perfekcionistična – vrgla stran v trenutkih jeze, nato pa so jih za svoje izpostavljene članke odkupile nekatere od najprestižnejših revij.

Kot fotografinja se je hitro vrstila na setih režiserjev, na primer Federica Fellinija, Liliane Cavani, Mika Newella, Line Wertmüller, Petra Bogdanoviča, Vittoria De Sice, Bernarda Bertoluccija, Vincenza Minnellija, bratov Taviani, Marca Ferrerija, Andreja Tarkovskega, Tonyja Richmonda in Stiga Björkmana, njene fotografije pa so bile uporabljene pri oglaševanju filmov, kot so Dvajseto stoletje, Otelo, Nostalgija in Delta Force, pa tudi drugih filmov omenjenih režiserjev.

Deborah Beer je po dolgi bolezni umrla v londonski bolnišnici 10. septembra 1994.

Zbirka Gideona Bachmanna

Zbirka Gideona Bachmanna je nastala leta 1994 po pridobitvi gradiva, ki ga je Bachmann (direktor ASK, Akustografičnega glasovnega in zvočnega arhiva v Karlsruheju v Nemčiji) pridobil v desetletjih svojega dela kot novinar in fotograf na področju filma. Vključuje festivalske kataloge, filmske slovarje, filmografije in letopise, knjige o zgodovini filma in nacionalnih kinematografijah, italijanske in tuje revije, nekatere še iz prejšnjega stoletja, snemalne knjige in scenarije ter nekaj kartotek, ki vsebujejo časopisne izrezke in arhivske dokumente. Bogati jo tudi mnogo prvih izdaj z znaki lastnine, kot so posvetila in avtogrami.

Zbirko sestavljajo ogromne količine fotografskih dokumentov, ki jih je deloma ustvaril Bachmann, deloma pa njegova žena, fotografinja Deborah Beer, pa tudi tiskovine, povezane z mednarodnim filmom, in zvočni posnetki.

Zbirka hrani tudi filmske zvitke z gradivom, ki ga je Bachmann posnel za realizacijo svojega dokumentarca **Ciao Federico!**, posvečenega osebnosti režiserja Federica Fellinija.

Film Nostalgija

V prvem filmu, ki ga je Tarkovski v celoti posnel zunaj Rusije – torej brez zaščite, v situaciji, ki mu je povzročala skrbi glede vsega, vključno z vprašanji, povezanimi z ekonomsko platjo, s čimer se mu v Rusiji ni bilo treba ukvarjati, poleg tega pa še z jezikovno pregrado, ki je zahtevala prevod v vsaj tri jezike, na snemanju pa simultano prevajanje vsega, kar je bilo povedano –, se je odločil analizirati značilnosti občutka, ki se rodi, ko si daleč od doma.

Ruski intelektualec Andrej Gorčakov se nahaja v italijanski vasi, kjer je v 17. stoletju živel njegov sonarodnjak, glasbenik, o katerem namerava napisati biografijo. Tu naveže stik s prevajalko Eugenio, vendar pa ga muči misel na domovino in ženo, ki ga tam čaka. V svojem predzadnjem filmu je mojster sovjetske kinematografije Andrej Tarkovski v osebni, boleči in raztrgani formi zgostil vse estetske in filozofske arhetipe svojih filmov in poezije, ki jih je nabral skozi svoje delo, osredotočeno na človeka in njegovo bistvo. **Nostalgija** je zgodba o prijateljstvu in norosti, spečem erosu in prisegi doseči nekaj pomenljivega, osebno in iskreno zavedanje nepremostljive razdalje.

*»Med snemanjem **Nostalgije** v Italiji nikoli ne bi uganil, da bo stanje peklenske in ukleščene melanholije, ki zapolnjuje ves prostor platna v tem filmu, postala usoda mojega nadaljnjega življenja. Nikoli si ne bi mislil, da se bom od takrat pa do konca svojih dni spopadal s to resno boleznijo.«*

Protagonistovo potovanje v Italijo se konča s spravo med dvema realnostma, ki ju je izkusil: duševno in zgodovinsko; očarljiva alegorija, ki prepleta spomin in večnost.

Usoden, zapeljiv in dekadenten film, poln lepote, potopljen v žalost. Točka dopolnitve filmografije in pogled, edinstven v zgodovini filma.

Andrej Tarkovski

Andrej Arsenjevič Tarkovski (4. april 1932 – 29. december 1986) se je rodil v vasi Zavražje v Ivanovski oblasti. Njegov oče Arsenij Aleksandrovič Tarkovski je bil eden najpomembnejših ruskih pesnikov, mama Marija Ivanova Višnjakova, diplomantka Inštituta Maksima Gorkega za književnost, pa je delala kot lektorica.

Andrej se je z mamo in sestro Marino preselil v Moskvo. Med vojno se je družina umaknila v Jurjevec in živila pri njegovi babici po materini strani. Leta 1943 so se vrnil v Moskvo.

Mama je želela, da bi sin pridobil izobrazbo na področju umetnosti in glasbe. Tarkovski je po maturi med letoma 1951 in 1952 študiral arabščino na Moskovskem inštitutu za vzhodne jezike, a se je kmalu odločil za študij filma in vpisal na Vseruski državni inštitut za kinematografijo (VGIK), eno najprestižnejših univerz v Rusiji.

Zgodnje obdobje Hruščova je mladim filmskim režiserjem ponudilo nove priložnosti. Odjuga pod vplivom Hruščova je odprla sovjetsko družbo in do neke mere dovolila zahodno literaturo, filme in glasbo. Tarkovski je tako dobil priložnost, da si ogleda filme italijanskega neorealizma, francoskega novega vala in režiserjev, kot so Kurosawa, Buñuel, Bergman in Bresson, ki so pomembno vplivali nanj.

Njegov prvi celovečerec je bil **Ivanovo otroštvo** (1962), s katerim si je prislužil mednarodno priznanje in osvojil zlatega leva na filmskem festivalu v Benetkah leta 1962.

V zgodnjih 70-ih letih je Tarkovski raziskoval dramo posameznika, ki izgublja tla pod nogami. Njegovi junaki so šli skozi hladen prostor **Solarisa**, ekološko grozo **Stalkerja**, v **Zrcalu** pa je razmišljal o samosti umetnika. Leta 1970 se je Andrej Tarkovski poročil z Lariso Kizilovo, ki je bila njegova asistentka od leta 1965 naprej. V istem letu se je rodil njun sin Andrej.

Poleti leta 1979 je Tarkovski odpotoval v Italijo, kjer je skupaj z dolgoletnim prijateljem Toninom Guerro posnel dokumentarec **Cas potovanja**. V Italijo se je vrnil leta 1982, da bi začel snemati **Nostalgijo**. Odločil se je, da se ne vrne v domovino.

Tarkovski je film dokončal leta 1983. Nostalgija je bila prikazana na festivalu v Cannesu, kjer je osvojila nagrado FIPRESCI in nagrado ekumenske žirije, veliko nagrado žirije za režijo pa si je Tarkovski delil z Robertom Bressonom. Sovjetske oblasti so preprečile, da bi film osvojil zlato palmo, kar je okrepilo režiserjevo odločenost, da nikoli več ne dela v Sovjetski zvezi.

Večino leta 1984 je preživel v pripravi filma **Žrtvovanje**, ki je bil prikazan skoraj sočasno z grozljivimi dogodki v Černobilu. Vsi zahodni časopisi so pisali, da je Tarkovski predvidel jedrsko katastrofo.

Konec leta 1985 so mu odkrili terminalnega pljučnega raka. Januarja 1986 se je začel zdraviti v Parizu, kjer se mu je pridružil sin, ki so mu končno dovolili oditi iz Sovjetske zveze. **Žrtvovanje** je bilo prikazano v Cannesu, kjer je osvojilo veliko nagrado žirije, nagrado FIPRESCI in nagrado ekumenske žirije. Ker se Tarkovski zaradi bolezni ni mogel udeležiti podelitve, je nagrade prevzel njegov sin Andrej, ml. Tarkovski je umrl v Parizu 29. decembra 1986. Pokopali so ga 3. januarja 1987 na ruskem pokopališču v Sainte-Geneviève-des-Bois v Franciji.

Razstavo so omogočili Turizem Ljubljana, Riko (pokrovitelj razstave) in Mestna občina Ljubljana (ustanoviteljica Kinodvora)

V sodelovanju s Slovensko kinoteko, RTV Slovenija (medijski partner Leta kina), Italijanskim inštitutom za kulturo v Sloveniji

Kinosloga. Retrosex. - Razstava

Plakati erotičnih filmov
od 14. februarja 2014
Kinodvor. Galerija.

avtorica razstave Metka Dariš
organizator razstave Kinodvor
v sodelovanju s Slovensko kinoteko

Izbor iz Kinotekine zbirke plakatov erotičnih filmov se navezuje na zanimivo zgodovino kina na Kolodvorski ulici iz obdobja, ko je deloval kot kino Sloga. Zaznamovali so ga bogat program erotičnih filmov, množičen obisk ter razvpitost. Osnovno promocijsko »orožje« tega obdobja so bili plakati, ki so nagovarjali mimooidoče in so tudi tistim, ki se ob njih niso drznili ustaviti, že od daleč sporočali, za kakšen film gre. Za produkcijo plakatov so poskrbeli distributerji filmov, namenjeni pa so bili vsemu jugoslovanskemu filmskemu trgu, zato so le redke natisnili tudi v slovenski jezikovni različici.

Plakati so vizualno raznoliki, kot so raznoliki tudi filmi, ki so jih predstavljali. Oblikovno gre za izdelke večinoma neznanih avtorjev, ki se ne sramujejo spogledovanja s klišeji in mejijo na kič. To jim ne škoduje, prav tako ne slaba tiskarska izvedba, napake in naivno vizualno izražanje. Nasprotno, vse naštetu jih dela zanimive za številne zbiralce in ljubitelje posebnosti, saj so drugačni od današnjih bleščečih podob popolnosti.

Razstava plakatov erotičnih filmov je nastala v sklopu projekta **Leto kina**, s katerim njegova nosilca, Kinodvor in Slovenska kinoteka, s številnimi partnerji obeležujeta 90. obletnico odprtja kina na Kolodvorski ulici, današnjega Kinodvora, in pol stoletja dvorane Kinoteke na Miklošičevi ulici v Ljubljani.